

Aagaard (KF):

»Finder ministeren det rimeligt, at proceduren for dispensationer i forbindelse med charterafgiften i nogle tilfælde er så langsom, at det medfører tab for såvel statskassen som de virksomheder, der søger om dispensation?«

Begrundelse

I en artikel i dagbladet Børsen, side 4, den 26. juli 1989, under overskriften »Mio-aftale mellem Polen og Sterling Airways« beskrives en aftale, som går ud på, at det danske flyselskab flyver polske arbejdere til Canada.

Af artiklen fremgår det desuden, at Sterling Airways i foråret søgte toldvæsenet om dispensation for charterbeskatningsreglerne, men at flyselskabet endnu ikke har fået svar. Den manglende dispensation betyder, at flyvningerne foregår fra Polen i stedet for fra Kastrup med tab for statskassen til følge.

Desuden medfører situationen, at aftalen bliver dyrere for Sterling Airways. Alt i alt skulle der for flyselskabet og statskassen være tale om et tab på cirka én million kroner.

Svar (11/8 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg har fra Direktoratet for Toldvæsenet modtaget følgende oplysninger, som jeg kan henholde mig til:

»Direktoratet skal udtale, at der ikke ses modtaget en ansøgning fra Sterling Airways om dispensation fra charterafgiften for flyvninger med polske søfolk fra Københavns Lufthavn, Kastrup.

Distriktstoldkammer 1 (Amager), som er hjemtoldkamret for Sterling Airways, har over for direktoratet oplyst, at det ligeledes ikke har modtaget en ansøgning fra Sterling Airways.

Det bemærkes imidlertid, at direktoratet i slutningen af 1988 behandlede en henvendelse fra Hecksher Linieagenturer A/S, Dampfærgevej 3, 2100 København Ø, om den afgiftsmæssige stilling efter charterafgiftsloven for flyvninger med polske skibsbesætninger fra Danmark. Ifølge de foreliggende oplysninger skulle flyvningerne udføres af Sterling Airways.

Hecksher Linieagenturer A/S blev underrettet om, at omhandlede flyvninger er omfattet af afgiftspligten efter charterafgiftsloven.«

Spm. nr. S 1060

Til *justitsministeren* (26/7 89) af:

Carsten Andersen (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke lovbestemmelser der er til hinder for SSP-samarbejdet, som det er defineret i Statsministeriets redegørelse af 1986, og hvilke oplysninger det er nødvendigt for politiet at komme i besiddelse af – og som de i dag efter den nugældende lovgivning ikke kan komme i besiddelse af – for at SSP-samarbejdet kan komme til at fungere som beskrevet af statsministeren i 1986, samt om det er ministerens hensigt, at SSP-samarbejdet skal være en del af politiets efterforsknings- og registreringsarbejde?«

Begrundelse

Det er igen i den offentlige debat og i politiets fagtidsskrift Dansk Politi påpeget, at SSP-samarbejdet ikke kan fungere, fordi forvaltningsloven er til hinder herfor.

I forskellige sammenhænge har jeg spurgt politifolk, socialministeren og justitsministeren, hvad det er for oplysninger, som politiet ikke kan få. Hver gang har jeg fået at vide, at det egentlig ikke er konkrete oplysninger, men en mere bred drøftelse af forskellige problemer, som politiet ønsker. Disse svar har jeg forstået således, at SSP-samarbejdet omfatter den sociale, pædagogiske og kriminelle udvikling i et lokalområde, men ikke opklarings-, efterforsknings- og registreringsarbejde i Justitsministeriets regi. Hvis denne antagelse er rigtig, vil det tjene offentlighedens forståelse af problematikken, hvis ministeren tydeliggør dette.

Svar (2/8 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Jeg har tidligere over for Folketingets Retsudvalg redegjort for de konsekvenser for SSP-samarbejdet, der efter Justitsministeriets opfattelse er en følge af den fortolkning af forvaltningslovens videregivelsesregler, som er anlagt af Folketingets Ombudsmand.

Det er Ombudsmandens opfattelse, at oplysninger om bestemte børns og unges private forhold normalt kun må videregives i forbindelse med SSP-samarbejdet, når der foreligger et skriftligt samtykke. Ombudsmanden understreger også, at videregivelse af følsomme oplysninger ikke må finde sted, selv om oplysning-